

LECTURA

SIRA e o paxaro negro

Na aldea onde vive Sira, é costume que cando nace un bebé o seu papá fabríquelle un axóuxere, porque o seu son, din, afasta as enfermidades. Sira quixo que o do seu irmanciño pequeno fose diferente e pintouno de verde. ¡Quedoulle precioso!

No pobo todos saben que, cando chega a noite, hai que gardar moi ben eses axóuxeres, porque, coa escuridade, o Paxaro Negro sobrevoa a aldea buscándoos e lévallos no pico ao seu niño no alto da montaña.

Unha noite, sucedeu o que todos na familia temían. O Paxaro Negro atopou o axóuxere verde do irmanciño de Sira e, sen que ninguén se dese conta, levoullo á súa gorida.

Cando amenceu, o bebé non paraba de chorar. perdera a cor da cara e o brillo dos ollos. A súa mamá non sabía que lle pasaba e intentaba acougalo arrolándoo nos seus brazos. Cando ao mediodía regresou o seu papá de traballar no campo, deuse conta de que o axóuxere non estaba.

- Que imos facer agora?, preguntou mamá moi asustada.
- Teremos que recuperar o axóuxere, dixo papá decidido.
- Pero iso é imposible, nunca ninguén conseguiu chegar ata o niño do Paxaro Negro, o camiño está cheo de perigos, lamentouse mamá.

Sira, permanecía sentada ás portas da cabana escoitándoos. Mentres se abrazaba os xeonllos choraba polo seu irmanciño enfermo. Non podía permitir que morrese o bebé e, como sempre fora unha nena moi valente, decidiu ir ela a buscar o axóuxere. Levantouse dun salto e, sen pensalo dúas veces, agarrou a bolsa de tea que levaba á escola, e botou nela todos os cacahuetes que puido coller e un par de sopapos de millo. Sen facer ruído, e ás agachadas, emprendeu o camiño.

Máis aló da fonte onde cada mañá recollía a auga, comezaba o carreiro no que os nenos tiñan prohibido penetrar. Sira sabía que estaba desobedecendo e o medo facía que lle tremesen un pouco as pernas, pero pensar no seu irmanciño enfermo deulle valor para continuar camiñando.

De súpeto, cando pasaba preto dun gran charco de augas estancadas, escoitou un ruído. Era un zumbido moi forte, parecido ao das tormentas de aire. Cando quixo darse conta, tiña diante un enorme enxame de Mosquitos Xigantes deses dos que tantas veces oíra falar. Eran tan grandes como ela e tiñan unha boca inmensa cuns dentes afiados como os dun león.

A maioría das nenas da aldea non podían ir á escola, pero a mamá e o papá de Sira querían que estudase igual que os seus irmáns maiores e, por iso, non faltaba ningún día a clase. A Sira gustáballe moito aprender, e sempre estaba ben atenta ao que lles contaba a profesora. Recordou que a mestra dicíalles que se algunha vez tiñan un problema moi difícil de resolver, tiñan que utilizar a súa imaxinación e a cabeza.

E entón, pensou que se os mosquitos tiñan esa boca tan enorme con eses dentazos, seguro que eran moi comilons. Sacou os cacahuetes que levaba na súa bolsa e os espallounos polo chan. Os mosquitos lanzáronse a toda velocidade a comelos e esquecéronse dela, deixando o camiño libre. Sira correu como nunca na vida o fixo e enseguida perdeunos de vista.

Superara a primeira proba, pero sabía que aínda lle quedaba moito camiño por diante ata chegar ao alto da montaña.

O carreiro acababa nun río moi ancho que non tiña máis remedio que cruzar se quería chegar ao niño do Paxaro Negro. Sira non sabía nadar ben, pero ese non era o maior dos problemas. O malo eran os Vermes Azuis que habitaban na auga. Eran uns animais moi perigosos que atacaban a todos os que intentaban entrar no río e, ata, aos que se achegaban á beira a beber.

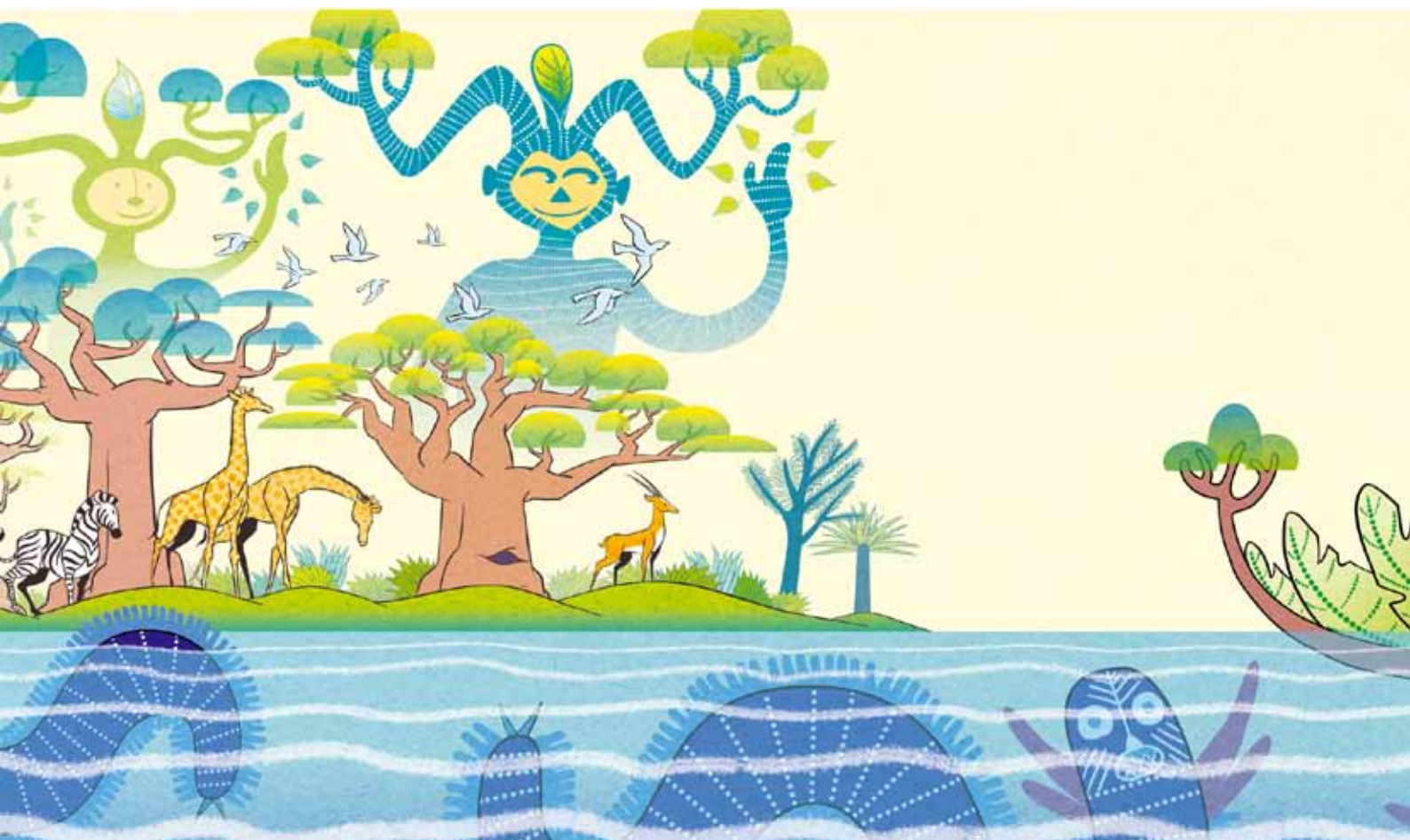
Sentada aos pés dunha árbore, Sira acordouse outra vez da súa mestra.

- A mestra sempre nos di que se somos xenerosos recibiremos a axuda dos demais cando o necesitemos, pensou. Eu fago todo isto para axudar ao meu irmanciño pero a quen podo pedir axuda? ¡Aquí non hai ninguén!

Nese momento, a árbore empezou a moverse e os que estaban ao seu arredor, tamén:

- Ola pequena, como te chamas?, preguntou a árbore na que se apoiaba.
- Chámome Sira, respondeu con sorpresa a nena.
- E que che trae por aquí?, díxolle a árbore. Este non é un lugar seguro para unha nena.

Sira explicoulles a súa historia e as árbores, conmovidas, inclinaron as ramas superiores ata que as súas puntas tocáronse suavemente. Desde abaixo, Sira oíaos rumorear mentres movían as follas. Tras un intre de deliberación, as árbores

volveron erguerse, pediron a Sira que se afastase un pouco, e comezaron a sacudirse con forza, para deixar caer as súas ramas máis vellas. Con elas construíron entre todos unha balsa para que a nena puidese cruzar alén do río sen que os vermes a atrapasen.

- Moitas grazas pola vosa axuda, nunca esqueceréi o que fixestes por min, gritou Sira cando chegou á beira de enfronte.

- Sorte no teu camiño, Sira, responderon as árbore.

Sira empezou a subir a montaña. Xa estaba anoitecendo e as sombras asustábana. Preto da cima, viu que o último tramo do camiño estaba cuberto de petiscos envelenados que o Paxaro Negro sementara para defender o seu niño.

La A valente nena non desfalecen ante o novo obstáculo e, unha vez máis, usou a cabeza para buscar unha solución. Mentres pensaba, sentada ao bordo do camiño, acariñaba suavemente unhas herbas de vimbia que cubrían o campo que tiña á beira. Entón, ocorréuselle un truco: usaría parte desa vimbia para facer unha longa alfombra, como lle ensinou a súa mamá. Así podería pisar sobre os petiscos sen facerse dano.

Durante un bo intre, teceu e teceu, e cando terminou, estendeu aos poucos a longa alfombra sobre o chan e andando con moito coidado, conseguiu evitar os perigosos petiscos. A noite tinguira todo de negro, pero a lúa tamén quixo axudar á pequena Sira e saíu máis chea que nunca iluminando todo coa súa luz branca.

Sira sabía que cada vez quedaba menos para salvar ao seu irmán e iso parecía darlle ás. Continuou o ascenso, e en menos tempo do esperado, alcanzou o niño. Estaba

tranquila porque, como era de noite, sabía que o Paxaro Negro estaría fóra un bo intre buscando axóuxeres. O niño era enorme e tivo que facer un esforzo moi grande para conseguir asomarse ao seu interior. Cando o conseguiu, descubriu que o niño estaba cheo de axóuxeres que, durante anos, o Paxaro fora roubando aos nenos da aldea.

Sira localizou enseguida o do seu irmanciño, porque era o único de cor verde. Colleuno rapidamente e meteuno na súa bolsa. E logo, como sabía que cada axóuxere salvaría a un neno, gardou no saco e nos petos todos os que puido.

Contenta, emprendeu o camiño de regreso á aldea, acompañada polo doce son dos axóuxeres.

Mentres tanto, todos na aldea estaban moi preocupados por ela. Levaban toda a noite buscándoa e os seus papás estaban moi tristes pensando que podía haberlle pasado algo malo. Cando a viron aparecer correndo polo camiño, puxéronse tan contentos que nin sequera lle berraron por terse escapado. E a súa alegría desbordouse cando a nena ensinou a todo o pobo o que traía. Un a un foi entregando os axóuxeres aos seus donos e, cando terminou, correu á súa cabana para facer soar con forza o xoguete verde ante o seu irmanciño, que durmía feliz sobre a súa esterilla. O neno recobrou a cor e o brillo dos ollos, e volveu ser un bebé san.

Durante meses non se falou doutra cousa na aldea. Nunca ninguén conseguira chegar ata o pico da montaña e ¡moito menos unha nena!, non podían entender como o lograra. Todos querían escoitar a súa historia.

- Debes ter poderes especiais, dicíanlle uns.
- E unha forza como a dun león, dicíanlle outros.

Sira ría mentres movía a cabeza a dereita e esquerda, negándoo.

- Só fixen o que a mestra me ensinou na escola: ¡Usei a cabeza e a imaxinación para vencer os problemas!

A historia de Sira fixera reflexionar a moitos pais, que decidiron que as súas fillas tamén tiñan que ir á escola.

Sira seguiu estudando para lograr algún día que o Paxaro Negro marchase para sempre de alí e que ningún neno máis enfermase pola súa culpa.

